

ארוחת ערב בבית: גם בימי צנע איננה בעיה לאריה. ואיננה מענינת כמו עתון הערב. (התמונה שמאחוריו — אחיו משה ונסובר, שנפל לפני שנתיים בפעולה בחזית הדרום).

רחוב מזרחי ב': זהות אדם מורכבת משם וכתובת. אחרי שעות המשרד — זהו מקומו!

אריה ונסובר בן 24, אחד מאלף ומאתיים פקידי חברת החשמל. משבע עד שתיים טבול הוא בים של ניר וטפסים. המשרה בטוחה תמורת אפשרויות של עתיד.

המותרות שעוד נותרו. עד שתבוא למקום, המפגש עוד יספיק אריה לצחצח את וראוי שבצאתו אל בין הבריות יהיה מראהו

מה חדש ברחוב? אריה איננו ממחר. קיוסק לעתונים? אולי יש פה משהו. בכל זאת צריך לקרא משהו, ולהתמצא בעניני העולם, אם יש סבלנות וזמן.

הידור אחרון: אחרי הארוחה אין מה לעשות בבית. מועדון? אין בעיר הזאת. ספר? משעמם. אריה הולך לפגוש את שרה לבלות אתה ערב. איפה? כבר ימצאו להם מקום.

„ע-נ-ק-י“! מה? הפגז? הדג? זהו סיום לכל פעולה חברתית, — בית קפה. פה נפגשת החבריא. מחליפים זכרונות ממציאים ציזבאת, זכרים בימים ההם, ומחכים לבוא עת השינוי

המקום המאוודר היחיד בתל-אביב: הטיילת היא מקום פגישה לחמשים אלף בני הנעורים של תל-אביב, נושמים אוויר משוחחים.

הנה שרה. „מה שלומך?“ „איד הענינים?“ „מה נשמע?“ — לאן הולכים הערב? קולנוע חם מדי. תיאטרון משעמם מדי. בואי נטייל...

